

La Bisbal de les variants

L'opció nord és més barata, més curta i afecta menys gent, però la primera cosa que hem de preguntar-nos és si cal fer una variant. Potser hi ha més gent de la que ens pensem que invertiria els diners en autobusos o a millorar les carreteres existents

De la variant de la Bisbal se n'ha parlat molt, però no s'ha volgut preguntar mai gaire. El pretext ha estat que això no afecta només la gent que viu entre Corçà i Sant Climent atès que, tal com va escriure Núria Pascual en una carta que va publicar en aquest diari, si la conselleria de Política Territorial i Obres Públiques està disposada a fer la mal anomenada variant de la Bisbal és per «construir l'autovia d'accés a la Costa Brava». Si és així, per què el primer i tots els altres punts del manifest dels partidaris que la variant no passi pel nord fan referència a aspectes que només tenen a veure amb la planificació urbanística de la Bisbal, amb el comerç i el patrimoni històric local i amb uns perills i una connectivitat discutibles? Doncs perquè d'aquesta manera amaguen que l'opció nord és més barata i més curta, amb tots els estalvis de diners i de combustible que significa.

No és l'única dada determinant naturalment, però sí la que pot interessar més a tots aquells que no els fa res arribar a la costa encara que sigui passant per un paisatge cada cop més asfaltat. Això és clar, si és que no volen perdre el temps discutint els altres pretextos que a vegades aquells contraris a la variant nord invoquen. Diuen que l'opció nord és la que respecta menys la identitat del Baix Empordà quan justament els primers

Vista de la Bisbal d'Empordà, des del convent de Sant Sebastià. / EDUARD PUNSET

empordanesos vivien al Montgrí, a les muntanyes de Begur o a les Gavarres. Diuen que la plana que es veu des de Castell d'Empordà «és el més semblant a la famosa Toscana italiana que tenim a Catalunya» perquè m'imagino que ignoren que a final dels anys vint del segle passat Tomàs Garcés va qualificar d'italià el paisatge que es veu des del convent dels Franciscans de la Bisbal, un dels punts des d'on les dues variants

de l'opció sud serien més visibles. Parlen dels Clots de Sant Julià i obliden Santa Cristina de Corçà, del valor de la plana agrícola i es desentenien del de les terreres de Vacamorta, s'escuden rere un planejament urbanístic de quasi trenta anys enrere i no tenen present que, justament en part gràcies a aquell planejament, avui hi ha força més persones que viuen al sud i que, per tant, qualsevol de les dues opcions sud els afectaria més

negativament que no la nord.

Potser és per això també que ni la Generalitat, ni els ajuntaments, ni tampoc els partits polítics no han tingut gens d'interès a fer cap consulta. Tots sabem que, si s'hagués fet, el resultat no hauria estat vinculant, però no hauria fet cap mal i avui, tot plegat, ens semblaria més democràtic.

D'altra banda, potser hauria servit també per veure que més gent que la que ens pensem estaria d'acord a no fer cap variant i a invertir els diners que volen gastar-hi posant un servei d'autobusos com cal, eixamplant i millorant les carreteres que ja existeixen, fent, si convé, una minivariant pel nord —al sud, ja hi és, encara que prou mal feta— que connectés amb Verges i amb l'Escala, amb Torroella i Pals, que són, contra el que diu l'últim punt del manifest dels contraris a la variant nord, les principals carreteres d'accés a la costa perquè qui va a Platja d'Aro o a Calonge no volta fins a la Bisbal.

A les Gavarres, en tot cas, millor que les protegim cada dia més perquè, malgrat el que ha escrit un articulista gens ben orientat, són l'últim pulmó verd del Baix Empordà i no unes muntanyes per foradar, el gran parc natural que fa anys que molts reclamem, l'últim gran espai entre Girona i el mar encara obert a tot-hom, trenta mil hectàrees de naturalesa.